

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Opera Mystica V. Ac Mystici Doctoris F. Ioannis A Crvce
Primi Religiosi Discalceati Ordinis B. V. M. De Monte
Carmelo Et Seraphicæ Virginis Theresiæ fidelissimi
coadiutoris**

Juan <de la Cruz>

Coloniæ Agrippinæ, 1639

Capvt XVII. In quo finis, ac modus, quem Deus in communicandis animæ
per sensus, spiritualibus bonis habere consuevit, declaratur,
Dubitationique superius propositæ satis fit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37873

caliginoso loco; idem est ac dicere, vt in obfcuritate remaneamus, oclusis Animæ oculis, vniuersis alijs luminibus, vt que hæc fidei tenebra, quæ etiam est obfcura, sola fit illa lux cui innitatur. Si enim luminibus alijs distinctarum manifesta- rumque intelligentiarum inniti voluerimus, iam non innititur luci obfcuræ, quæ est fides, nec nos illuminat illa, in caliginoso loco, de quo loquitur S. Petrus, qui locus significat intellectum, qui est veluti candelabrum, cui hæc fidei candelâ imponitur, vnde debet etiam esse obfcurus, donec in alia vita illucescat claræ Dei visionis dies, in præfenti vero transformationis, & cum eo vnionis, ad quam anima pergit.

CAPVT XVII.

In quo finis, ac modus, quem Deus in communi-
canda anima per sensus spiritualibus bonis ha-
bere consuevit, declaratur, Dubitationi-
que superius proposita satù fit.

Multa dicenda forent circa finem, quem intendit Deus, & modum, quo in conferendis visionibus istis, ad animam ex suo tempore, ad Diuinam suam vnionem subleuandam, vtitur: qua de re vniuersi spirituales libri agunt; & propterea hæc capite illa tantum adducentur, quæ ad dubitationem nostram enucleandam satis sunt. dubitatio porro hæc erat. Si quidem visionibus istis supernaturalibus, tantum periculi, ac impedimenti ne ad vltiora tendatur (vt diximus) subest, cur sapientissimus Deus, & ad amouenda ab animabus impedimenta, & laqueos auertendos tantopere pronus; cur inquam, visiones huiusmodi illis offert, ac communicat?

Vt propositæ dubitationi respondeamus, supponenda sunt necessario tria principia. Primam est D. Pauli dicentis: *Rom. 13. 1. Quæ autem sunt à Deo, ordinata sunt.* Secundum est Spir. S. in Sapientiæ libro, vt ait, *Sap. 8. 1. Disponit omnia suauiter, hoc est, Dei sapientia licet ab vno fine ad alium pertingat, id est, ab vno extremo ad aliud extremum, disponit tamen omnia suauiter.* Tertium tandem Theologorum est, asserentium: *Deum omnia mouere, secundum eorum modum.* Iuxta hæc itaque principia manifestè patet, quod ad hoc vt Deus moueat animam, illamque à fine seu extremo vilitatis suæ, ad aliud finem, seu extremum sublimitatis suæ, in diuinam suam vnionem subleuet, debere hoc ordinare, & suauiter, & secundum ipsiusmet animæ modum, præstare. Cum autem cognitionis ordo, quo vtitur Anima, sit per creaturarum rerum formas, ac imagines: & cognitionis ac scientiæ suæ modus, à sensibus dependeat; hinc est, quod ad hoc vt Deus illam ad supremam notitiâ subleuet, vt hoc suauiter efficiat, auspiciari ab infimo gradu, seu extremo sensuum animæ, debet, vt hac ratione sensum illum, secundum ipsius modum, ad alium vsque sapientiæ suæ spiritualis finem, qui sub sensum non cadit, subleuet. Quam ob causam, erudit illam primo loco per formas, imaginis, & sensibiles vias, siue illæ naturales sint, siue supernaturales, idque facit secundum ipsius intelligendi, ac discurrendi modum, sicque ad summum Dei Spiritum, dirigit. Et hæc est causa cur illi visiones, & formas imaginarias, cæterasque alias notitias sensitiuas, & intelligibiles largitur.

Non quod noller Deus, confestim & in primo actu, conferre illi spiritus substantiam, si duo extrema humanum vide licet, & Diuinum; sensus, & spiritus, ordinario cursu possent inuicem conspirare,
& vno

B.

Ioannis
à CruceOpera
Mystica

NVI

129

*Causa, ob
quâ Deus
Visiones
Imagina-
rias largi-
tur.*

& vno solo actu coniungi, absque eo quod prius plures alij dispositionum actus præcedant, qui ordinate, & suauiter inter se conueniant, sitq; vnus dispositionis actus, alterius fundamentum, & aliarum dispositionum dispositio: quemadmodum in agentibus naturalibus, primæ dispositiones in seruiunt secundis, secundæ vero tertijs, & sic deinceps. Hocque modo perficit, Deus hominem secundum hominis modum, per vtiliora, scilicet & exteriora, ad sublimiora, & interiora promouendo.

NOTA.
Deus perficit hominem secundum hominum modum, hoc ordine.

Quamobrem primo loco perficit sensum eius corporalem, excitando illum ad recte vtendum obiectis naturalibus perfectis exterioribus; sicut est ad factum, & concionem audiendam; res sanctas intueudas; appetitum cibi mortificandum: tantum quoque penitentis, ac rigore sancto affligendum. Quando vero iam isti sensus, aliquo modo sunt dispositi, & præparati, consuevit illos amplius perficere, conferendo illis aliquas supernaturales gratias, & delectamenta, ad illos magis in bono stabiliendos, obijciendo illis aliquas supernaturales communicationes, cuiusmodi sunt Sanctorum, vel rerum sacrarum corporales visiones, suauissimi odores, allocutiones, pura singularique suauitate refertæ, quibus rebus roboratur maximopere, stabiliturque sensus in virtutibus, & à malorum obiectorum appetitu abalienatur. Sensus præterea corporei interiores (de quibus hoc loco disputamus) qui sunt imaginatiua, & phantasia, simul etiam perficiuntur ab eo, & bono, medijs considerationibus, meditationibus, sanctisque discursibus, assue fiunt; eo modo quo in illas id cadere potest: omnibusque istis modis instruit ac docet Spiritum. Postquam autem isti quoque sensus, exercitio naturali satis fuerint dispositi ac præparati, solet Deus illuminare, & veluti am-

plius illos spiritualizare aliquibus supernaturalibus visionibus, quas hic imaginarias dicimus, ex quibus simul (sicut diximus) magnam Spiritus percipit vtilitatem: qui etiam tam visionibus exterioribus corporalibus, quam istis interioribus, pederentim efformatur, ruditatem que suam seu scabriciem, deponit. Atque hoc paulo gradatim Deus, animam ad magis interiora deducit: non quod omnino ordinem hunc secundum prius, & posterius adeo stitete, sicut hic descriptimus, seruire necesse sit; præbet quippe Deus interdum, vnum atque altero, sicuti è re Animæ esse animaduertit, & sicuti illi placet gratiam, fauoremque ei exhibere: ac ordinarius modus seu cursus est his, quæ diximus, contentaneus. Hoc itaque modo ordinari loquendo instruit & erudit Deus Animam, ac spiritualem efficit, incipiendo communicare illi Spiritum à rebus exterioribus, palpabilibus, sensuique conformibus, secundum animæ paruitatem, & capacitatem exiguam: vt mediante illo sensibilem rerum cortice, quæ ex se bona sunt, producat Spiritus exerceatque particulares actus, totque veluti buccellas spiritualium communicationum suscipiat, vt spiritualium rerum habitum acquirat, ac contrahat, & vsque ad magis substantialia spiritus, qui ab omnibus sensibus remotus est, & alienus, pertingat: ad quem, sicuti diximus, non potest peruenire Anima, nisi pederentim secundum suum modum, id est, per sensum, cui semper fuit affixa: vnde iuxta mensuram ac modum, quo magis spiritui, cum Deo agendo, accedit, sitque vicinior, magis etiam seipsam euacuat, & denudat à sensuum vijs, quæ sunt, discursus, meditationes, & imaginationes. Quare cum ad perfectam cum Deo in Spiritu conuersationem ac conuetudinem peruenit; debet necessario

cessario iam euacuasse & abiecisse quid-
quid de Deo rebusque diuinis, sub sensum
cadebat. Quemadmodum quod magis
quæpiam res, extremorum vni adhæret, eò
magis ab alio remotior fit; quando verò
iam perfecte illi inhaeret, perfecte
etiã ab altero extremo se iungitur. Quã ob
causam vulgato illo spirituali adagio, di-
citur, *Gustato spiritu desipit omnis caro*, hoc est
de gustata parte esse Spiritus dulcedine, ac
voluptate, vniuersa caro redditur insulsa,
hoc est, non amplius arident, mulcentq;
palatum cordis, cuncta solatia, ac ita iera
sensibilia: quibus etiam verbis, omnis sen-
suum circa spiritualia operatio, compre-
henditur. Estque res omnino manifesta:
nam si est Spiritus, iam sensibus non subest:
si autem tale est, quod à sensu percipi, &
comprehendi possit, iam non est purus
Spiritus. Quo enim amplius ex eo sensus,
& naturalis apprehensio, capere potest;
eo minus Spiritus, & supernaturalitatis
in se continet.

Quamobrem spiritualis vir iam perfe-
ctione adeptus, nihili facit sensum, nec illo
mediante aliquid percipit, nec illius mini-
sterio, in ijs præfertim, quæ ad Deum sunt,
vitur, quemadmodum faciebat prius, an-
tequam Spiritus cepisset incrementa. Et
hoc est, quod S. Paulus ad Corinthios scri-
bens, significauit dicens: *Cum essem paruulus*
loquebar vt paruulus, sapiebam vt paruulus, co-
gitabam vt paruulus: Quando autem factus sum
vir euacuatus, quæ erant paruuli; iam in supe-
rioribus declaratum est, res ad sensum spe-
ctantes, cognitionemque, quam per illum
elicere potest anima; exercitium esse par-
uulorum. Si itaque vellet anima semper il-
lis inhaerere, nec ab illis aliquando diuelli,
semper esset puer paruulus, semperque lo-
queretur de Deo sicut paruulus, sciret vt
paruulus & cogitaret de Deo vt paruulus:
adhærendo quippe cortici sensus, qui est

paruulus, nunquam ad substantiam spiri-
tus, qui est vir perfectus, perueniret. Qua-
re non debet velle anima dictas reuelatio-
nes admittere, vt in spiritu crescat, quam-
uis illi Deus eas offerat: quemadmodum
infans, vt substantiali magis solidoque ci-
bo assuescat, debet necessario ab vberibus
diuelli. Ergo dicet aliquis oportebit ani-
mam quando est paruula velle illas acce-
ptare, quando verò fuerit grandior, tunc
respuere, sicut etiam infans necesse est vt
admittere velit vbera ad hoc vt nutriatur,
ac possit cum creuerit, illa deserere. Re-
spondeo quantum ad meditationem, &
naturalem discursum, per quem anima in-
cipit inquirere Deum, attinet, verum esse,
non debere illam, relinquere, sensus vbera,
vt nutrirî possit, donec perueniat ad tem-
pus opportunum, quo illa deserere possit:
hoc vero tempus est, quando Deus con-
stituit iam animam in commercio magis
spirituali, contemplatione videlicet; qua
de re iam tradidimus doctrinam cap. 11.
libri huius. Verum quando sunt visiones im-
maginariæ, vel aliæ supernaturales appre-
hensiones, quæ sub sensum sine liberi ar-
bitrij consensu, cadere possunt: dico & as-
fero quod quocumque tempore, & qua-
cumque occasione, siue homo sit in statu
perfecto, siue in statu minus perfecto cõ-
tigerint, licet constet eas à Deo proma-
nare, nunquam debet illas Anima optare,
neque nimium se illis occupare, idque ob
duas causas.

Prima est, quia vt diximus, passivè in a-
nima suam producant effectum, absque
eo quod possit illum præpedire, quamuis
aliquid valeat ad impediendum visionis
modum; & consequenter, ille secundus
effectus, quem productura erat in Anima
visio, multo copiosius illi communicatur,
secundum substantiam, licet hoc eo mo-
do non fiat. In respuendis enim & cum

K humi-

Dubium
ex dictis
oritur.

Duas ob
causas in
omni statu
non debet
anima vi-
siones ima-
ginarias
optare.
Etiam si
constet eas
à Deo pro-
ficisci, nec
se à illis
nimis oc-
cupare.

B.
Iuannis
à Cruce

Opera
Mystica

NVI

129

humilitate, & timore repudiandis rebus istis, nulla imperfectio, nullaque proprietas reperitur, imò potius libertas, & vacuitas, quæ sunt optimæ ad vniõnem cum Deo dispositiones.

Inanis est labor, quo fatigantur multi, in discernendis veris à falsis visionibus.

Secunda causa est, vt periculum & laborem euadant, qui in dignoscendis malis visionibus à bonis reperitur; & in discernendo inter Angelum lucis, & tenebræum: quâ in re nulla est vtilitas, sed solum temporis iactura, rebusque huiusmodi præpeditur, & implicatur Anima; occasionibusque multarum imperfectionum exponitur: & à progressu vltiori retardatur, dum eam spirituales Magistri nõ collocant in eo quod ad rem facit, expediendo, & euacuando illam ab apprehensionum, & intelligentiarum particularium minutijs, sicut dictum est de visionibus

Quinquã Deus quæcum in se est, per formas & figuras spirituum suis communi-carat anima, nisi se moica. ipsius capacitati accommodare vellet.

Es. 47. 17

& imaginarijs, de quibus iam agimus, pluraque postmodum dicentur. Quâ in re fidem mihi adhiberi vellem, quod nisi Dominus naturali animæ capacitati sese accommodans, eam secundum eius modum ad se ducere vellet (vt diximus) minimè quantum est ex sua parte, illi spiritus sui copiam per aqueductus ad eò arctos, ac sunt formæ, figuræ, & particulares intelligentiæ, quibus medijs eam veluti, quibusdam micis pascit & nutrit, communicaret, Et propterea dixit Dauid. *Mittit cristallum suam* (id est, sapientiam animabus) *sicut buccellus.* Quod profecto cõmiseratione, ac dolore dignum est: quod cum Anima capacitare quasi infinita polleat, pascatur, nutriaturque sensus buccellis, ob exiguum ipsius Spiritum, & indispõsitionem & inhabilitatem sensualem. Quamobrem etiam S. Paulus non mediocriter affligebatur exiguâ hâc dispositione, & capacitare ad spiritum recipiendum, cum diceret. *Es ego fratres, non potui vobis loqui quasi spiritualibus, sed quasi carnalibus:*

1. Cor. 3. 2.

Tanquam paruulis in Christo, lac vobis potum dedi: non escam: nondum enim poteratis, sed nunc quidem potestis; adhuc enim carnales estis.

Reliquum itaque nunc est, vt illud respectum exploratumque sit, Animam nullo modo debere metatis suæ oculos conuertere & defigere in cortice illo figurarum ac obiectorum, quæ illi intuenda supernaturaliter sensuum exteriorum ministerio obijciuntur, vt sunt cum locutiones, ac verba insusurratim auribus, vel Sanctorum Visiones ac splendores formosissimi offeruntur oculis, odores raribus, sapores suavitateque palato, aliæque voluptates tactu, quæ ex spiritu promanate cõluentur. Sed neque oculi conijciendi sunt, in quæcumque interioris sensus visiones, cuiusmodi sunt Imaginariæ interiores; imò repudiatis ac abnegatis omnibus istis, solummodo collimandi sunt oculi, in medullam illam boni Spiritus, quem producent, omne adhibendo studium ad eum in bonorum operum exercitio conseruandum, ad praxim etiam reducendo omne illud, quod ad Dei obsequium spectat, idque purè ac nudè, & nullam habendo rationem representationum illarum, neque ad illas sese reflectendo; nullam denique sensibilem voluptatem ac gustum requirendo.

Atque isto modo, illud solum ex rebus istis elicitur, quod Deus vult, & per illas intendit; spiritus, videlicet, deuotionis: nõ enim aliam ob causam finemque primum illa impertitur: hac præterea ratione prætermittitur, ac respuitur illud, quod etiam prætermitteret ille, minimeque concederet, si bonum, quod intendit in Spiritu percipi, absque eo posset, scilicet absque exercitio & sensuum apprehensione.

CA.